Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Τοῦ Ἰμπν-ἐλ-Τζεχὰρ στὴ Λεϊλά).

Γαλάζιο μου, ὁλόλαμπρο ἀστέρι...

Ἀνυπόμονα σὲ περμένω, στοῦ κήπου σου τὴ σκιάδα, μόλις ροδίσει ἡ χαραυγή... Μόλις φανεῖ στὴν ἄκρη τοῦ χαμηλοῦ κυπαρισσιοῦ τῆς στέρνας ὁ αὐγερινὸς ποὺ τρεμοσβύνει...

Ἔλα, ἀγαπημένη μου... Σὲ νοιώθω ὅπως νοιώθει ὁ διψασμένος στρατοκόπος στὰ χείλη του τὴν ὥριμη ράγα σταφυλιοῦ, καὶ τὸ δροσᾶτο, γάργαρο νερὸ τῆς βρύσης... Σὲ λαχταρῶ, ὅπως λαχταράει ὁ πεινασμένος τὰ πλούσια φαγιά, ποὺ εἶνε στρωμένα σὲ ἀρχοντικὸ τραπέζι... Καὶ σὲ ποθῶ, ὅπως ποθεῖ ὁ μεθυσμένος τὸ σπιρτόζικο γλυκὸ κρασί...

Ἔλα, ἀγαπημένη μου... Ὁ ἀέρας εἶνε μυρωμένος ἀπ' τὴν εὐωδιὰ τῆς ἀνθισμένης λεμονιᾶς, κι' ἡ νύχτα ἄρησε δίχως χαλινὸ τὸ δροσᾶτο της ἀγιάζι νὰ μᾶς χαϊδεύη τὰ μαλλιὰ καὶ τ' ἀναμμένα ἀπ' τὸν πόθο μάγουλά μας... Σκιρτάει ἀπ' τὴ γλυκειὰ προσδοκία τὸ κορμί μου καὶ στὶς φλέβες μου ἀναδεύει τὸ αἷμα μου φρενιασμένο ἀπ' τὴ λαχτάρα τῆς ἀγκάλης σου...

Ἔλα, ἀγαπημένη μου... Θέλω νὰ μεθύσω ὥς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου ἀπ' τὸ παρθενικό σου ἄρωμα... Θέλω νὰ πλημμυρίση ἡ ὕπαρξί μου ἀπ' τοὺς χυμοὺς τῆς δροσερῆς σου νειότης καὶ ρουφῶντας λαίμαργα τὸ μέλι τῶν χειλιῶν σου, νὰ κάνω πρόποσι εὐγνωμοσύνης κι' εὐχαριστιῶν στὸν μεγάλο μας Θεό, ποὺ σ' ἔπλασε γιὰ τὴν εὐτυχία μου...

Εἶνε κρασὶ οὐράνιο τὸ κορμί σου σὰν χύνεται ἄφθονα καὶ πλουσιοπάροχα στὴν ἀγκαλιά μου... Ἀφρίζει δίχως θόρυβο, τὸ ρουφοῦν μὲ λαιμαργία ὅλοι οἱ πόροι τοῦ κορμιοῦ μου καὶ μεθῶ ἀπ' τοὺς ζεστοὺς ἀτμούς του... Γέρνω στὴν ἀγκαλιά σου ζαλισμένος, κι' ὄνειρα μαγευτικὰ μὲ συνεπαίρνουν...

Ὄνειρο νύχτας νεραϊδοπλημμυρισμένης εἶνε τὸ φιλί σου, καὶ ξύπνημα γαλήνιο στὰ πάρκα τοῦ παραδείσου τὸ κορμί σου... Σκοτεινά, σὰν τοῦ δαίμονα τὰ μάτια, εἶνε τὰ μαλλιά σου, καὶ γαλάζια, σὰν τὸ Παλάτι τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁλόγλυκά σου μάτια...

Τὰ δόντια σου γιορντάνια ἀπὸ σεντέφι, καὶ σωρὸς ἀπὸ τριαντάφυλλα τὰ παχουλά σου μάγουλα...

Σ' ἀγαπῶ, γλυκειά μου Λεϊλά, ποῦχεις τοῦ ζαρκαδιοῦ τὴ χάρι, τὴ λυγεράδα τοῦ φειδιοῦ, καὶ τοῦ κυπαρισσιοῦ τὴν ὑπερήφανη θωριά...

Εἶσαι λουλοῦδι τοῦ χασίς... Γεύεται τὴ λησμονιὰ ὅποιος μεθύσει ἀπ' τὸ ἄρωμά σου, μὰ κ' ὅταν μεθύσει τὸν θανατώνει ἡ ἡδονή...

Ἤμουν δυστυχισμένος πρὶν σὲ γνωρίσω, Λεϊλά μου θεϊκή... Μὲ σπάραξαν ἡ πίκρες κι' οἱ καϋμοί, σωριάστηκαν ἡ ἐλπίδες ἄσπλαχνα στὰ πόδια μου καὶ πόθησα τὸν θάνατο...

Ἀγάτησα γιὰ λίγο τὴν ψευτιὰ καὶ τὴ ματαιότητα, νομίζοντας πὼς θἄβρισκα παρηγοριὰ στὴν ἐφήμερή τους λάμψη... Ἄπιαστες ἀπατασίες θάμπωσαν πρόσκαιρα τὴ ματιά μου καὶ ζήτησα στὰ τελευταῖα ἕνα ἀνακουφιστικὸ ξέσπασμα τῆς ταραχῆς μου στὸ βιθὸ τοῦ ποτηριοῦ...

Ὅλα τοῦ κάκου πήγαν... Παντοῦ ἀχνός, παντοῦ ἀτμός, παντοῦ δροσοῦλα πρωϊνὴ ποὺ γινόταν ἄφαντη ἀμέσως, μόλις ξεπρόβαλνε ὁ ἥλιος ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ βουνοκορφή... Καὶ πόθησα ξανὰ τὸν θάνατο!...

Μὰ δὲν πρόλαβα νὰ πεθάνω... Ὄχι... Μὲ κύτταξες καὶ ζωντάνεψα... Μοῦ μίλησες καὶ μοῦ ξανάδωσες πνοή... Μὲ χάϊδεψες καὶ μ' ἀνέβασες ἀπ' τὸν τάφο στῆς γῆς τὴν ἐπιφάνεια... Κι' ὅταν μὲ φίλησες, ὤ, τότε μ' ἀνέβασες στὰ γαλάζια ὕψη, καθὼς μὲ συνεπῆρες μὲ τὰ λευκά, ἀγγελικὰ φτερά σου...

Ἔλα, πανώρηο μου ἀγγελοῦδι... Ξεκρέμασε τὸν ἁπαλὸ μανδύα σου, τύλιξε προσεκτικὰ μ' αὐτὸν τὶς χιονόλευκές σου πλάτες, κι' ἔλα στοῦ κήπου σου τὸ κιόσκι...

Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου... Κανένας δὲν θὰ μᾶς ἀντιληφθῆ... Θὰ μᾶς κρύβουν ἡ ἀνθισμένες ροδοδάφνες, θὰ σκεπάζουν τὸ θρόϊσμα τοῦ φιλιοῦ μας τῶν πουλιῶν τὰ κελαϊδήματα, καὶ τὸ μουρμούρισμα τοῦ συντριβανιοῦ θὰ νανουρίζη τὰ ροδαλόχρωμα ὄνειρά μας...

Ἔλα καὶ μὴν ἀργεῖς... Ματώνει ἡ καρδιά μου, κ' ἔπαψα, ἀπὸ τότε ποὺ σὲ πρωτογνώρισα, νὰ εἶμαι ὑπομονετικός... Ναί, βιάζομαι νὰ χορτάσω ἀπὸ εὐτυχία, σφίγγοντάς σε στὴν ἀγκαλιά μου, γιὰ νὰ μπορέσουμε κι' οἱ δυό μας ἔπειτα νὰ βροῦμε καταφύγιο σὲ λιμάνι σίγουρο...

Στὸ λιμάνι τῆς θλίψης!

Πῶς; Τρόμαξες ἀπ' τὴ λέξι, γλυκειά μου; Σοῦ φάνηκε βαρειά; Σοῦ φάνηκε ἀβάσταχτη; Φοβερή; Τρομαχτική;...

Ὄχι, λατρεία μου ὀνειρεμμένη... Μὴ μοῦ φοβᾶσαι... Ἔλα μαζύ μου μ' ἐμπιστοσύνη, γιὰ νὰ βαδίσουμε κι' οἱ δυό μας στὸ γαληνεμμένο καταφύγιο τῆς θλίψης...

Ἔχει λεπτὲς καὶ ραφιναρισμένες ψυχικὲς ἡδονὲς ἡ θλῖψη... Ἂς μάθουμε νὰ τῆς ἐμπιστευόμαστε τὶς καρδιές μας καὶ τότε θὰ νοιώσουμε νὰ ἀπαλοχαϊδεύη τοὺς καϋμούς μας μὲ χέρι στοργικό, νὰ τοὺς ἀνακουφίζη, νὰ τοὺς ξαλαφρώνη ἀπὸ βάρη μάταια καὶ νὰ τοὺς κάνη σὰν πούπουλα ἀνάλαφρους...

Γιατί;... Γιατὶ ἡ θλῖψη κρύβει τὴν ἐλπίδα μέσα της, ἐνῶ ἡ εὐτυχία κρύβει τὸν φόβο γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε αὐριανὸ δυστύχημα...

Ἔλα κοντά μου, Λεϊλά... Ἔλα, καὶ σὰν γευτοῦμε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπόψε τὸ ἀνθόμελι τῆς εὐτυχίας, μαζὺ θὲ νὰ σκεφτοῦμε γιὰ τὴν αὐριανὴ κατάντια μας... Γιὰ τὴν κατάντια τῆς ψυχῆς μας ὕστερα ἀπ' τὸν χωρισμὸ τῶν πονεμένων μας κορμιῶν...

Δὲν ξέχασα αὐτὸ ποὺ μοῦ ψιθύρισες χτὲς βράδυ, ἂν κι' ἀπὸ τότε ἔζησα δέκα ὁλόκληρους αἰῶνες λαχτάρας καὶ χαρᾶς.

Χαρᾶς γιὰ χτὲς καὶ λαχτάρας γι' ἀπόψε...

Δὲν ξέχασα αὐτὸ ποὺ μοῦπες, πὼς σὲ παντρεύουν αὐτὲς τὶς μέρες μὲ κάποιο πριγκηπόπουλο ἀπ' τὴν Περσία...

Ὄχι...

Δὲν σοῦπα τίποτε ἀμέσως, γιατὶ σφιχτόδενε τὰ χείλη μου ὁ καϋμὸς τοῦ χωρισμοῦ μας... Γοργοχτυποῦσε ἡ καρδιά μου, μὰ σὺ παρεξηγοῦσες τοὺς γρήγορους καὶ βίαιους αὐτοὺς παλμούς της, νομίζοντάς τους γιὰ παλμοὺς ἀγάπης κ' εὐτυχίας...

Δὲν τὸ ξέχασα, κι' ἂς ἔζησα ἀπὸ χτὲς βράδυ δέκα ὁλόκληρους αἰῶνες... Ὄχι... Βρῆκα τὸ σίγουρο ἄσυλό μας... Θὰ σοῦ τὸ πῶ κι' ἂς φοβηθῆς... Μὰ ξέρε το πὼς δὲν θὰ τὸ ἀποφύγης!

Θὰ σὲ πάρω, ἀπόψε κιόλας, στὴν ἀγκαλιά μου, μόλις φανεῖς στὸ κιόσκι μας τὸ ἀγαπημένο, καὶ θὰ κρυφτοῦμε οἱ δυό μας κάπου...

Θὰ βλέπουμε ἀπὸ κεῖ τοῦ Θεοῦ μας τ' ἀγγελούδια, νὰ μᾶς σκεπάζουν προστατευτικὰ μὲ τὶς κάτασπρες κι' ἄγνες φτεροῦγες τους ἀπ' τοῦ κόσμου τὰ μοχθηρὰ κι' ἐπίβουλα μάτια...

Θ' ἀργήσουμε λαγάκι ὥς ποὺ νὰ φτάσουμε κεῖ πέρα... Μὰ μόλις φτάσουμε, ἕνα δροσᾶτο ἀγέρι, γεμᾶτο μυστήριο, θὲ νὰ στεγνώση τὰ μουσκεμμένα ἀπ' τὸν ἱδρῶτα μέτωπά μας, καὶ θὲ νὰ χαϊδέψη ἡδονικὰ τὰ ξαναμμένα πρόσωπά μας... Καὶ θἆναι αἰώνιο τ' ἀγέρι ἐκεῖνο...

Ἴσκιος παντοτεινὸς θὰ τριγυρίζη τὶς ψυχές μας, καὶ δὲν θ' ἀφίνη τὶς καυτερὲς ἀχτίδες τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἀνησυχίας, μὰ καὶ τοῦ χωρισμοῦ μας, νὰ φοβίζουν τὴ συνείδησί μας μὲ τὰ νυχωτὰ καὶ κακαλιάρικα δάχτυλά τους...

Θὰ εἴμαστε κεῖ πέρα αἰώνια ζευγαρωμένοι κι' ἀχώριστοι γιὰ πάντα.

Ἔλα, Λεϊλά μου... Ἔλα νὰ σ' ὁδηγήσω, ἀπόψε κιόλας, στὸν μαγευτικὸ ἐκεῖνο τόπο, ποὺ θἄμαστε παντοτεινὰ οἱ δυό μας πλάι-πλάι, τριγυρισμένοι ἀπ' τοῦ χάους τὴ γαλήνη, ἀπ' τὴν αἰώνια ἀταραξία κι' ἀπ' τὴν ὁλόγλυκη ἀοριστία καὶ ξεγνοιασιά...

Ἔλα, Λεϊλά μου... Ἔλα ν' ἀνέβουμε μαζὺ σὲ σφαῖρες οὐράνιες καὶ πανύψηλες, ἐκεῖ ποὺ εἶν' ἄχρηστα τὰ λόγια, γιατὶ μιλοῦν κεῖ πάνω μονάχα ἡ ψυχές... Καὶ ἡ ψυχὲς δὲν ἔχουν στόμα, οὔτε καὶ γλῶσσα κι' ἀδυνατοῦν νὰ μιλήσουν μὲ λόγια ψεύτικα, ἀνθρώπινα κι' ἐπίγεια...

Κεῖ πάνω ἡ ψυχές μας θἄχουν μονάχα μάτια, μάτια γεμάτα ἀπ' τὴν ἁρμονία τοῦ Παραδείσου κι' ἀπ' τὴν ἀκατανόητη γιὰ τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα κορμιά μας παρουσία τοῦ Ἑνὸς καὶ Μοναδικοῦ...

Κάτω ἀπ' τὴ σκέπη Του, θὰ βροῦμε τὴ λησμονά, τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἀτίμητη ἀποζημίωσι γιὰ ὅσα τραβήξαμε δῶ κάτω...

Ἔλα, Λεϊλά μου... Ἔλα νὰ μοῦ πῆς εἰλικρινὰ τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης σου, τὸν πυρετὸ τῆς πάλης σου μὲ τοὺς γονειούς σου, καὶ τοὺς καϋμοὺς τῆς πονεμένης σου καρδιᾶς... Ἔλα καὶ σὺ ν' ἀκούσης ἀπ' τὸ στόμα μου τὰ μυστικὰ ματώματα τῆς καρδιᾶς μου, τὴ φριχτή μου ἀγωνία μήπως σὲ χάσω, κι' ὅλη τὴ λύσσα τῆς ψυχῆς μου — ψυχῆς φτωχοῦ καὶ ταπεινοῦ γιδοβοσκοῦ — γιὰ τὸν πρίγκηπα ἀραβωνιαστικό σου!...

Σκληροὶ κι' ἄκαρδοι ἄνθρωποι, ντουνιὰ μοχθηρὲ καὶ ψεύτη!...

Δὲν θὰ μὲ χωρίσης ποτὲ-ποτὲ ἀπ' τὴν ἀγάπη μου. Ἡ καρδιές μας εἶνε ἑνωμένες γιὰ πάντα.

Μιὰ ψυχὴ συγκρατεῖ τὰ σώματά μας στὴ ζωή.

Ἔλα λοιπόν, Λεϊλά, καὶ μὴν ἀργεῖς...

Γλυκειά μου περιστέρα, κάντιο μου, αὐγερινέ μου ὁλόλαμπρε, σὲ περμένω!...

Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μου εἶνε γρήγοροι, σὰν τὸ γοργὸ τρὸκ τοῦ ἀλόγου στὴν ἀνοιχτὴ ἔρημο...

Ἔλα, Λεϊλά, τὰ μάτια μου πόθησαν τὸ φῶς σου, τῆς ὠμορφιᾶς σου τὸ φῶς...

Λεϊλά, σὲ καρτερῶ, σβύνω, πνίγουμαι...

Ἔλα, Λεϊλά...

Ἔλα, Λεϊλά μου... Οἱ ἄνθρωποι πᾶνε νὰ μᾶς χωρίσουν ἄσπλαχνα...

Μὰ τὸ μαχαῖρι μου θὰ μᾶς ζευγαρώση παντοτεινὰ καὶ σπλαχνικά... Ἔλα...

Ἔλα, Λεϊλά μου, ἔλα νὰ μοῦ πῆς τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης...